

מסורת הש"ס

רגל הוה וטומאת עם הארץ. ללא זדוקי דרך אשמו להראות דס: **כטורה שוינהו רצון.** צרגל. אבל זדוקי סתמא זועל נדה הוא נהי נמי דטומאת עם הארץ ליכא טומאת זועל נדה איכא: **ויאסף וגו'.** כבלגש בגבעה כתיב וימינה שמעין ככל זמן שישאל גאספס למקום אחד קרי לכו חברים ורגל היינו **אסיפה: ברתני** זית שמאי מטריני. **זלם** עובדת כוכבים לע"ג דברוקה וזמני רגליה נודו דזמפלת גזרו עליהם להיות כוזבין לכל דבריהם אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו זה רצון למהיו היכרא דטומאתה מדרבנן: **ודם טוהר של מזורע.** ואע"ג דמעיינות מזורעת כגון רוקה וזמני רגליה הוי אכ סטומאין דכאמר דזמפלת (לעיל דף טז:) לזכרי לרבות מזורע שמעיינותו טמאים כשל זכ דכתיב זיהו וכי ריוק הוז בטהור אפילו הכי דס טוהר שלה טהור דלאו מעיין הוא דלוימא דרוק צעין שמתעגל ויואל כדלמרינן צפ"ב (לעיל דף יט:) גזי דס הירוק: **וז"ה אומרים ברוק וזמני רגליה.** שטמאין לחין ואין מטמאין יבשין בני דס עובדת כוכבים מטמא מדרבנן גזרו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהם והך היכרא הוא לעבוד זה דלילו דשראלית מטמא לה יבש ועובדת כוכבי' לא ולא יבש ברוק וזמני רגליה דאמר לקמן צפרק דס הגדה^ט דאין מטמאין יבשין דס טוהר של מזורע נמי אע"ג דלס לאו מעיין הוא דין מעיין אית ליה דרמנא רבייה כדלמר בגמרא (ע"ב:): **דס הילוד.** שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה: **זית שמאי אומרים ברוק וזמני רגליה.** מטמא

בנות כותים פרק רביעי גדה

לא טביל היה טמא מטעם מגעו דהא מוקי ליה זכותי ערוס והא דנקט זרס ולא נקט ונגע משום דמתניתין איירי בתחתונו ואין להקשות ולוקמה דללא טבל וכגון שיז דבר מפקין צין בגדי חצר לרגליו של כותי דהא ע"כ אילטרין לאוקמי בטבל כי היכי דליהוי ספק ספקא דאי לא טביל מה לי

בוגל קבוצו מה לי ברחוק וכן משמע צפרק ו' ד' למסקת טהרות דתנן הגגים שנכנסו צבית אין טמא אלא מקום רגלי הגגים ומה הם מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרס פתוחים אצל משכנות ומושבות וכלי חרס המוקף למיד פתיל טהורים ואם יש עמסה עובד כוכבי' או אשה הכל טמאין ומשמע דאין עם הארץ עושה משכב ומשב ואין מטמאן ביה ודאי קדמין (סס פ"ח מ"א) הדר עם עם הארץ בחצר ושכח כלים בחצר אפי' חציות המוקפות למיד פתיל הרי אלו טמאין היינו משום אשמו וכן הא דתנן בתוספתא דתגינה (פ"ג) ספק רשות עם הארץ מדרסו והיסטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה היינו נמי משום חששא דאשמו ומיירי הריא דטהרות נמי לתרומה והא דבגדי עם הארץ מדרס נמי לפרושים היינו משום דחיישין שמה יצבה עליהם אשמו נדה והרי"ר משה מפונטין^י היה מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארץ כזו ואינו מטמא אלא משום צדו יבשעיה עליהן אשמו נדה והוי דא נושא את המדרס ולינרא שלו טמא לפי שנגעה בשפתיו ולא משום מעיין ולא נראה דאס כן למה ליה למימר לעיל אי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה דכיון דעל כרחק איירי צערוס דכפי' לעיל אפילו אי לא טביל ליה לא מטמא כיון שפירס מן המדרס כדמנא צבורת כהיא שעבדתי לעיל ועוד גזי זדוקי דהכא דפריי מיפוק ליה משום לנורא דעס הארץ פירוש ומה הרויה צמה שקדס אלא אשמו והא אס זועל נדה הוא נטמא הוא וצדו כושא רוקו של זכ ואי משום לנורא דעס הארץ לא נטמא אלא בגד לחוד משום מטמאן דאס כלל מדרבנן: **ל"במא** דה ואי יבש חיצות בש"ת תורה. אע"ג דלס יולדת של טבלה דטהורה מן התורה אמרי צ"ב דמטמא לה ולא יבש התס ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [נטמא] מן התורה אכל עובדת כוכבים שעשאה כדה שהי הם כוזבין אס נחלק צדמה אחי לחלק בשל ישראל ודס טהרה של מזורעת שטהור לגמרי אין לחוש שלא החמירו זה כיון דכבר טבלה ודס טהור הוא:

וזובו טמא דעברי היברא בקריי. וא"ת ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקו דעס הארץ פרק קמא דשבת (טו:): כל שכן צווצו של עובד כוכבים יש לומר דבעס הארץ שורפינן משום דאית ציה דררא דטומאה דאורייתא אס הוא זכ או זועל נדה אכל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כ

דכיון דעברו ימי לידתה דדס טוהר הוא: **וצים הלל אומרים מטמא לה יבש.** דטומאתן מן התורה כל זמן שלא טבלה דקסברי [למן לה: ציומי וטבילה תלא רחמנא: גב' גזרו עליהן שיהו כוזבין לכל דבריהן. משום שלא יהא תינוק ישראל רגיל אלאו במשכב זכור: עשינו כשל תורה. דכיון דליכא היכרא אחי למשרק עליה תרומה וקדשים: לעומא לא ולא יבש. כדקאמריתו: תלקס צנל תורה. אחי לחלק צדס ישראלית שהוא של תורה ולמימר דמטמא לה ולא יבש הילכך שיירה ולא גזור זה שום טומאה כי היכי דליהוי היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה: אי הכי רוקה וזמני רגליה נמי. דלגבי ישראלית לא ולא יבש כי מטמאת להו בעובדת כוכבים עשימו כשל תורה דקיי"ל צפ' דס הגדה [לקמן דף נד:] רוקו וניעו מטמאין לחין ולא יבשין ונעביד היכרא ברוקה דעובדת כוכבים וזמני רגליה לטהרן לגמרי: דס לגבי רוק לא כתיב חשיב ליה: וזכו. של עובד כוכבים: עמא אפילו צבים שמאי. דמקילי צדס האשה צווצו של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים צמגע: קריי טהור אפילו צבים הלל. עבדי ציה היכרא דלידעו דטומאת עובדי כוכבים דרבנן דצ"ה נמי היכרא צעו כדלמרינן צדס העובדת כוכבים ו) צרוקה וזמני רגליה ולא טמאהו לה ויבש כשראלית וגבי זכ דגבי ישראל נמי כל טומאותיו לחין ולא יבשין אי לא מטמאי חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: קריי פלני צמעה. אין קרי צא אלא ע"י חינוס: **עובדס כוכבים שפלטס כו' טמאה.** השכנת זרע אכל בעובדת כוכבים לא שייכא צה טומאה כצממה דעמלא: טהורה. הטיפה ו) אלא קריי טהור: ואפי'

עין משפט גר מצוה

בר א מיי פ"ח מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: **בה ב מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בו ג מיי שם פ"ה הל"ב:** **בי ד מיי שם פ"ב הל"א [ופ"ו מהל' אטורי צוהה ל"א]:** **בח ה מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בז ו מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בט ז מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בח ח מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בט ט מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':** **בח י מיי פ"ב מהל' מטמא משכב ומושב הל'ט: יו"ה שם הלכה ה':**

תוס' הרא"ש

קריי טהור אפילו לב"ה עבד רבנן היכרא דלא לישרף עליה תרומה וקדשים. והא דאמרין פ"ק דשבת על ששה ספיקות שורפים את התרומה וקא חשיב ספק מן רגלי אדם לאו משום שמה של עובד כוכבים הם אלא משום של ע"ה אע"פ שהחמירו בעובד כוכבים יותר מע"ה לענין משכב ומושב והיטב לא החמירו בו לשרוף תרומה על טומאתו וקשה מהא דאמרין ב"כ בני ישראל מטמאין ביהוביה ואין העובדי כוכבים מטמאין ביהוביה ואע"פ שאינן מטמאין ביהוביה טמאין בוב ושרופין עליהן את התרומה וצ"ל דשוב החמירו עליהן לשרוף: קריי דתלי במעשה לא גזרו ביה רבנן. דכיון דאפשר למנוע עצמו שלא יבא לידי קרי חשיב כלא כתיב:

תורה אור השלם

1. ויאסף כל איש ישראל ה'עניו באיש ביתו חברים: שופטים כ' יא 2. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יתקח זב מבשרו וזבו שקטא הוא: ויקרא טו ב

הגהות הב"ח

(א) גמי וטמא מדרבנן: (ב) רש"י ד"ה קריי טהור וכו' צדס הטבילת כוכבים ברוקה וזמני רגליה נגליה: (ג) ת"ה (דף הקדס) ויפוק וכו' וכן מומע צפ' בשיע' [מ"ב] דמס' טהרות:

גליון הש"ס

בתנ"י ברוקה וכו' על"ט ע"ב מט"ה אפין העובדי כוכבים: גב' ואין העובדי כוכבים מטמאין ביהוביה ע"י צ"ב כ' ע"ש מט"ה ועוד כוכבים:

הגהות הגר"א

[א] גמי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים נמקו. וי"ב דלא לחייב עליה על טומאת מקדש וקדשי:

מוסף רש"י

ויאסף כל איש ישראל וגו'. כבלגש בגבעה כתיב. שנאספו כל ישראל בגבעה (ויקרא כו.) הכתוב עשאו כולל חברים. ורגל עמא אסיפה הוא (שם).